

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนเป็นอย่างมาก เพราะคนเป็นทรัพยากรมนุษย์ของประเทศที่สำคัญที่สุด ถ้าคนในประเทศได้รับการศึกษาที่ดีแล้วก็จะส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต หลักการพัฒนาประเทศที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564) ที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 - 11 ก็คือ ยึดหลัก "คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา" Thailand 4.0 น้อมนำพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และถอดรหัสออกมาเป็น 2 ยุทธศาสตร์สำคัญคือ 1. การสร้างความเข้มแข็งจากภายใน (Strength from Within) 2. การเชื่อมโยงกับประชาคมโลก (Connect to the World) หากการสร้างความเข้มแข็งจากภายในคือ Competitiveness การเชื่อมโยงกับโลกภายนอกก็คือ Connectivity ซึ่งทั้ง Competitiveness และ Connectivity เป็น 2 ปัจจัยที่จะต้องดำเนินควบคู่กันในการสร้างความมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืนให้กับประเทศ ซึ่งการพัฒนาคอนไทยกลุ่มต่างๆ เพื่อให้หลุดพ้นจากความยากจนจะต้องได้รับการเติมเต็มพัฒนาในเรื่องสำคัญๆ ดังนี้การเติมความรู้สร้างภูมิคุ้มกันให้กับคนไทยและสังคมไทยมีความเข้มแข็งการสร้างและส่งเสริมโอกาสทางสังคมและการสร้างและพัฒนาโลกในระดับพื้นที่ (กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา, 2559) ซึ่งหมายถึงชุมชนให้มีความเข้มแข็งถือเป็นการสร้างความเข้มแข็งจากภายในซึ่งการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนนั้นอยู่บนพื้นฐานของกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนไปการพัฒนาความเข้มแข็งของชุมชนในมิติต่าง ๆ เช่น มิติทางด้านเศรษฐกิจ ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านสังคม และด้านวัฒนธรรม ซึ่งในการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนนั้น อาจพัฒนาความเข้มแข็งได้เพียงบางมิติเท่านั้น เนื่องจากเงื่อนไขและกระบวนการที่นำไปสู่ความเข้มแข็งในแต่ละมิติของแต่ละชุมชนมีความแตกต่างกัน

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนในสังคม สำหรับยุคปัจจุบัน การศึกษาไม่ได้จำกัดขอบเขตเฉพาะในสถานศึกษาอีกต่อไป แต่ต้องอาศัยการค้นคว้าจากสื่อเทคโนโลยีที่หลากหลาย กิจกรรมการเรียนรู้จึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เป็นแหล่งความรู้ที่มีคุณค่าที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลความรู้มากขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้ทั้งจากครูคนครูเครื่อง และครูธรรมชาติ (กรมวิชาการ, 2545 ข: ความนำ) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 23(3) การจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญการให้ความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาไทยและการประยุกต์ใช้ และมาตรา 57 ให้หน่วยงานทางการศึกษาระดมทรัพยากรบุคคลในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาโดยนำประสบการณ์ความรอบรู้ ความชำนาญและภูมิปัญญาท้องถิ่นของบุคคลมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา และกำหนดแนวทางในการจัดการศึกษา โดยการจัดการศึกษาและการจัดกระบวนการเรียนรู้นั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษา ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชนและสถาบันทางสังคมต้องร่วมมือกันจัดให้เกิดการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตนเองได้

อย่างแท้จริง การเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติจริงช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อสภาพแวดล้อม รักถิ่นฐาน สามารถสืบทอดความรู้จากบรรพบุรุษ เป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ ดังนั้นการเรียนรู้และการสร้างลักษณะนิสัยแห่งการเรียนรู้จึงถือเป็นหัวใจที่จะทำให้การพัฒนาผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ โดยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในอันที่จะนำ "ทรัพยากร" ที่มีอยู่ทั้งสถานที่ บุคลากร และงบประมาณ มาใช้เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่ ทุกโอกาสตามความเหมาะสม และมาตรา 25 ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า "รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์กีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างพอเพียงและมีประสิทธิภาพ" การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของบุคคลแห่งการเรียนรู้ในการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งผู้เรียนสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดีซึ่งจะเป็นการปลูกจิตสำนึกด้านความรัก ความภาคภูมิใจในท้องถิ่น

การจัดการเรียนรู้ที่สำคัญคือการส่งเสริมให้นำคุณค่าจากสรรพสิ่งทั้งใกล้ตัวและไกลตัวเป็นแหล่งวิทยาการทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษามาใช้ในการศึกษาเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ โดยมีการประสานความร่วมมือกับครอบครัวและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันพัฒนาแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชน มีความรักและภาคภูมิใจในชุมชนและท้องถิ่นของตนเอง ชุมชนจึงมีความสำคัญและมีประโยชน์อย่างมากต่อการจัดการศึกษาเพราะชุมชนเป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่สำคัญยิ่ง ที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ แหล่งเรียนรู้ในแต่ละภาคแต่ละจังหวัดก็มีความแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม วิถีชีวิต ภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้นๆ (พระมหาสิรินธร สุรินโท บัวไข, 2551: 1) การเรียนรู้ในวิถีชีวิตมีความสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตเพราะแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ทั่วไปทั้งในครอบครัว ชุมชน วัดและธรรมชาติ รวมทั้งผู้ให้การถ่ายทอดการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ปู่ ย่า ตายาย เพื่อน ครู พระ ต้นไม้ สัตว์ ทุกสิ่งในโลกล้วนถ่ายทอดการเรียนรู้ ซึ่งเกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกที่ ถือได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมีความเกี่ยวข้องกัน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต แหล่งเรียนรู้จึงเป็นเป้าหมายสำคัญของสถานศึกษาทุกแห่งเพื่อนำมาส่งเสริมและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยทุกฝ่ายในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาต้องร่วมมือกันสนับสนุนซึ่งกันและกันในการนำแหล่งเรียนรู้เข้ามามีส่วนในการจัดการศึกษา อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนและชุมชน

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ถือเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล/สมาคม แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ สถาบันและหน่วยงาน แหล่งเรียนรู้ที่เป็นเทคโนโลยี กิจกรรม วัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นจัดว่าเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญเป็นการเชื่อมโยงความรู้จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ในชีวิต ผ่านกระบวนการทางปัญญาจนตกผลึกเป็นองค์ความรู้ ซึ่งความรู้ดังกล่าวจัดว่าเป็นพื้นฐานของความรู้ใหม่ๆ ในปัจจุบัน การนำภูมิ

ปัญหาท้องถิ่นสำคัญเหล่านี้มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ จะเป็นการช่วยให้องค์ความรู้เหล่านั้นไม่เกิดการสูญหายและทำให้เด็กรุ่นใหม่ได้มีโอกาสเรียนรู้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นของตนเองที่สืบทอดต่อกันมา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล กันทะใจ (2550: 88) ได้กล่าวถึงการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนและชุมชนมีความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาตามหลักสูตรขั้นพื้นฐานสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น และ วรพจน์ อาชารัฐ (2550: 39) กล่าวว่า ภูมิปัญญากับการพัฒนาเด็กของไทยที่สะท้อนถึงวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อที่สั่งสมมา และส่งผ่านออกมาเป็นกิจกรรมหลายฝ่ายเห็นความสำคัญของการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อให้คงอยู่คู่กับชุมชนท้องถิ่นนั้นๆ อย่างยั่งยืน

ชุมชนบางไส้ไก่หรือ ชุมชนบางไส้ไก่บ้านสมเด็จ หรือ มีชื่อที่เรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า "หมู่บ้านลาว" มีประวัติยาวนานมากกว่า 200 ปีแล้ว ตามที่ท่านผู้สูงอายุในชุมชนได้เล่ากันต่อๆมาว่า แต่เดิมที่ดินบริเวณนี้เป็นป่ากร้าง มีต้นไม้สูงใหญ่อยู่มากมาย เช่น ต้นตะเคียน ต้นประดู่ ต้นโพธิ์ การตั้ง "หมู่บ้านลาว" นี้เกิดจากการอพยพของครอบครัว ชาวลาวเวียงจันทร์(ประเทศลาว) ถึงสองครั้ง ครอบครัวชาวลาวเวียงจันทร์ และชาวลาวม้งชายของแม่น้ำโขงทั้งหมด ได้ถูกกวาดต้อนเข้ามาตั้งถิ่นฐานในภาคกลาง และภาคอีสานของไทยและบางส่วนก็ให้มาสมทบตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ "หมู่บ้านลาว" แห่งนี้ด้วยกัน จากประวัติอันยาวนานกว่า 200 ปีที่ผ่านมาทำให้ชุมชนแห่งนี้ยังคงมีแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ถ่ายทอดต่อกันมารุ่นสู่รุ่น เช่น การทำขลุ่ยบ้านลาว การทำอาหารคาวหวาน เป็นต้น ปัจจุบันยังคงมีภูมิปัญญาท้องถิ่นยังคงอยู่แต่ลดน้อยลง ดังนั้นรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมให้ร่วมกันอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ให้คงอยู่ การที่จะคงไว้ซึ่งแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาเหล่านี้ให้คงอยู่ ก็ขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของทุกคนในชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น สถานศึกษา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กรุ่นหลังได้เรียนรู้และเห็นความสำคัญ และช่วยให้องค์ความรู้เหล่านั้นไม่เกิดการสูญหายและทำให้เด็กรุ่นใหม่ได้มีโอกาสเรียนรู้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นซึ่งแหล่งเรียนรู้เหล่านี้ ถือเป็นแหล่งเรียนรู้ของทั้งผู้สอนและผู้เรียน ใช้เพื่อการสืบค้นข้อมูลและใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งแหล่งเรียนรู้ดังกล่าวยังไม่ได้มีการบริหารจัดการที่เป็นระบบโดยข้อมูลของแหล่งเรียนรู้แต่ละแหล่งก็อยู่กันกระจัดกระจาย ทำให้ในบางครั้งอาจเข้าถึงข้อมูลแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ได้ยาก การเชื่อมโยงข้อมูลของแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ก็มีน้อย ซึ่งทำให้ผู้ที่ต้องการสืบค้นข้อมูลไม่สามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้อย่างเต็มที่

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่น ไปใช้ในการบูรณาการในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพส่งผลให้คนในชุมชน เด็กและเยาวชนของชาติให้เกิดความรัก ความผูกพันและภาคภูมิใจในชุมชนท้องถิ่นของตน สามารถอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545

วัตถุประสงค์ของการวิจัย.

1. เพื่อศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ในชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีการบูรณาการวิธีการต่างๆ ได้แก่ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ศึกษาข้อมูลภาคสนาม การสัมภาษณ์ระดับลึก การจัดการประชุมกลุ่มย่อย

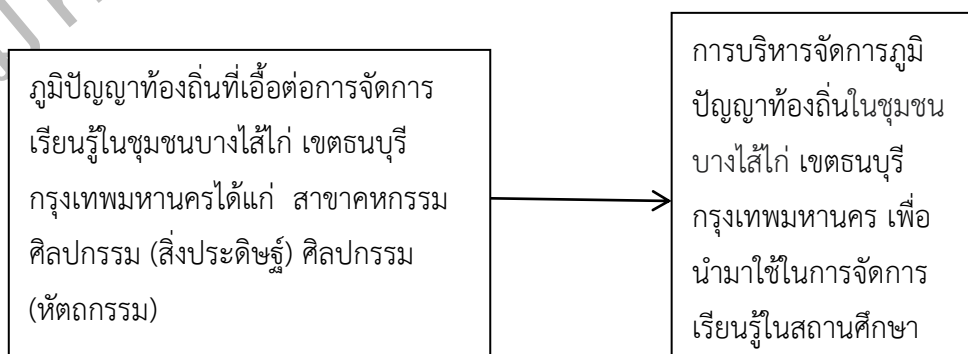
ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย คือ ภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 6 คน ผู้นำชุมชน ประชาชน ผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้เสียในการจัดการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาศึกษานิเทศก์ ครู ผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 9 คนในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

พื้นที่ในการศึกษา ชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

เนื้อหาที่ทำการศึกษา ดำเนินการ สํารวจและศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา ใช้แหล่งเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่กำหนดให้สถานศึกษาใช้ประกอบการสอน แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล/สมาคม แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ สถาบัน และหน่วยงาน แหล่งเรียนรู้ที่เป็นเทคโนโลยี กิจกรรม วัฒนธรรมและประเพณี สำหรับงานวิจัยนี้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคลคือภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีกรอบแนวคิด ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์

การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ หมายถึง การกำหนดแนวทาง ที่เป็นกระบวนการสร้างสรรค์ เพื่อธำรงรักษาทรัพยากรโดยการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาในชุมชนริมแม่น้ำเจ้าพระยาสายเก่า โดยการประสานงาน แสวงหาความร่วมมือจากบุคลากรในองค์กรและส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง องค์ความรู้ในด้านต่างๆ ในการดำรงชีวิตซึ่งเกิดจากการสั่งสมประสบการณ์และความเฉลียวฉลาดของคนแต่ละคน ผ่านกระบวนการเลือกสรร เรียนรู้ ปรุงแต่ง พัฒนา และมีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง อาจจะมีการประยุกต์ และเปลี่ยนแปลงไปบ้างจนอาจเกิดความรู้ใหม่ขึ้นมาอีกตามสภาพสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัย

ผู้ทรงภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง บุคคลที่เป็นเจ้าของภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนที่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างดี และประสบความสำเร็จมีผลงานเป็นที่ยอมรับของคนโดยทั่วไป สามารถเผยแพร่และถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แพร่หลายกับคนรุ่นต่อไป

ชุมชนบางไส้ไก่ หมายถึง ชุมชนที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ในเขตธนบุรี ประกาศเป็นชุมชนที่จัดตั้งตามระเบียบกรุงเทพมหานคร เมื่อปี 2535 ชุมชนตั้งอยู่ที่ ซอยหลังมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ถนนอิสรภาพ 15 แขวงศิริราชูจิ ธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600ชุมชนบางไส้ไก่บ้านสมเด็จ หรือ มีชื่อที่เรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า "หมู่บ้านลาว"

ภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชน หมายถึง องค์ความรู้ในด้านต่างๆ ในการดำรงชีวิตซึ่งเกิดจากการสั่งสมประสบการณ์และความเฉลียวฉลาดของคนแต่ละคนในชุมชนบางไส้ไก่บ้านสมเด็จ หรือ มีชื่อที่เรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า "หมู่บ้านลาว" และประสบความสำเร็จมีผลงานเป็นที่ยอมรับของคนโดยทั่วไป สามารถเผยแพร่และถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แพร่หลายกับคนรุ่นต่อไป อาจจะมีการประยุกต์เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นชุมชนบางไส้ไก่ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
2. ได้แนวทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนบางไส้ไก่โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา
3. ช่วยกระตุ้นให้ชุมชนและท้องถิ่นเห็นความสำคัญ และมีส่วนร่วมในการจัดแหล่งเรียนรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับใช้ในการศึกษาของเยาวชนต่อไป